

Provádění důkazů

Podmínkou procesní účinnosti a tím i soudní využitelnosti důkazu – s výjimkou upravenou v § 55b odst. 4 tr. ř. – je to, že takový důkaz byl řádně procesně zajištěn. Při výslechu svědka u hlavního líčení dochází k tomuto procesnímu zajištění zaprotokolováním jeho výpovědi postupem upraveným v § 55b tr. ř. Neobsahuje-li vyhotovený protokol takový zápis, který by odrážel svědkem sdělené údaje v jejich obsahové celistvosti a shodě, nýbrž jen jejich dílčí segmenty (např. pro nemožnost vyhotovení protokolu protokolujícím či vyšším soudním úředníkem, jenž byl přibrán jako zapisovatel, v důsledku během úkonu nezjištěné poruchy záznamového zařízení), nelze z takového důkazu (zaznamenané části) vycházet při rozhodování soudu. Takový důkaz je zatížen podstatnou procesní vadou, která způsobuje jeho procesní neúčinnost.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 6 Tdo 580/2019-230, ze dne 21.5.2019)

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání, které podal obviněný K. L., nar. XY ve XY, trvale bytem XY, proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 1. 2019, č. j. 6 To 409/2018-213, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Opavě pod sp. zn. 2 T 58/2018, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. se dovolání obviněného odmítá.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Opavě ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 T 58/2018-193, byl obviněný K. L. (dále „obviněný“, příp. „dovolatel“) uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jehož se podle jeho skutkových zjištění dopustil tím, že

dne 12. 12. 2016 od 8:45 do 9:00 hodin na silnici č. II/443 u XY, okr. Opava, řídil osobní motorové vozidlo zn. VW Passat RZ XY přesto, že v době řízení vozidla nebyl držitelem řidičského oprávnění, neboť se na základě usnesení Okresního soudu v Bruntále ze dne 14. 4. 2016, sp. zn. 65 T 21/2016, které nabylo právní moci dne 10. 5. 2016, zavázal zdržet řízení motorových vozidel po dobu 12 měsíců od právní moci tohoto usnesení.

2. Obviněný byl za tento zločin odsouzen podle § 337 odst.1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Dále mu byl podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu osmnácti měsíců.

3. O odvolání obviněného proti tomuto rozsudku rozhodl Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 21. 1. 2019, č. j. 6 To 409/2018-213, jímž ho podle § 256 tr. ř. zamítl.

II. Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti citovanému usnesení krajského soudu podal obviněný prostřednictvím svého obhájce Mgr. S.S. dovolání, jež opřel o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť má za to, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku a jiném nesprávném hmotněprávním

posouzení.

5. Obviněný namítl, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Poukázal na to, že došlo ke zmaření (zničení) naprosto objektivního důkazního prostředku – záznamu z kamery zasahujícího vozidla policie. Došlo tak ke znehodnocení důkazní situace a orgány činné v trestním řízení nedostály své povinnosti tento důkaz zajistit. Následně byla takto vzniklá situace využita ke škodě obviněného, když byly rozhodné skutečnosti prokazovány jinými – naprosto subjektivními – prostředky (výsledky policistů). Projevil nesouhlas s vyjádřením krajského soudu k totožné námitce, kterou vznesl v odvolacím řízení.

6. Namítl, že soudy neprovedly jím navržený důkaz (vyšetřovací pokus) a s uplatněným důkazním návrhem se ani nevypořádaly. Rovněž vyjádřil nesouhlas s důvody poskytnutými odvolacím soudem pro zamítnutí návrhu, neboť je považuje za rozporné s účelem navržení důkazu.

7. Svoji poslední námitku dovolatel zaměřil na právní pochybení, kdy soudy nepřihlédly k obsahu protokolace z hlavního líčení konaného 20. 8. 2018, a to zejména části týkající se výslechu svědků. Nesouhlasí s označením tohoto důkazu za nezákonný.

8. Závěrem obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 1. 2019, č. j. 6 To 409/2018-213, zrušil, a zrušil také další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a aby podle § 265l odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Ostravě přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

9. Nejvyšší státní zástupce, kterému byl opis dovolání obviněného doručen dne 30. 4. 2019, se k dovolání obviněného do doby rozhodování Nejvyššího soudu nevyjádřil. Tato skutečnost nebránila Nejvyššímu soudu v rozhodnutí.

III. Přípustnost dovolání

10. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda v této trestní věci je dovolání přípustné, zda bylo podáno v zákonné lhůtě a na místě, kde lze takové podání učinit, a zda jej podala osoba oprávněná. Shledal přitom, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř. Dále zjistil, že dovolání bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), přičemž splňuje i obsahové náležitosti dovolání (§ 265f tr. ř.).

IV. Důvodnost dovolání

a) obecná východiska

11. Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vyjádřených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněným vznesené námitky naplňují jím uplatněné dovolací důvody.

12. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen v zásadě pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Dovolací soud musí – s výjimkou případu tzv. extrémního nesouladu – vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen

především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

13. Nejvyšší soud dále zdůrazňuje, že ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotně právních vad, ale nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k této Úmluvě.

14. Ze skutečností výše uvedených vyplývá, že východiskem pro existenci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. jsou v pravomocně ukončeném řízení stabilizovaná skutková zjištění vyjádřená především v popisu skutku v příslušném výroku rozhodnutí ve věci samé, popř. i další soudem (soudy) zjištěné okolnosti relevantní z hlediska norem hmotného práva (trestního, ale i jiných právních odvětví).

15. Z hlediska rozhodování dovolacího soudu je vhodné připomenout, že Nejvyšší soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody a jejich odůvodněním (§ 265f odst. 1 tr. ř.) a není povolán k revizi napadeného rozhodnutí z vlastní iniciativy. Fundovanou argumentaci tohoto mimořádného opravného prostředku má zajistit povinné zastoupení obviněného obhájcem – advokátem (§ 265d odst. 2 tr. ř.).

16. Na podkladě těchto východisek přistoupil Nejvyšší soud k posouzení dovolání obviněného.

b) vlastní posouzení dovolání

17. Dovolatel ve svém dovolání nevznesl žádnou námitku, která by směřovala proti právnímu posouzení skutku nebo jinému hmotněprávnímu posouzení a nevyhověl tak zvolenému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Dovolatel vznesl toliko námitky procesní povahy, v nichž spatřuje porušení svého práva na spravedlivý proces. Dovolací soud však po zhodnocení obsahu dovolání obviněného dospěl k závěru, že v projednávané věci nedošlo k porušení práva na spravedlivý proces, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí.

18. Dovolatel namítl, že došlo ke zničení záznamu z kamery zasahujícího vozidla policie a rozhodné skutečnosti tak musely být prokazovány subjektivními důkazy, tj. výslechy svědků. Svědek L. L. uvedl, že záznam nebyl zálohován, neboť si jej nikdo nevyžádal – soud, úřad ani obviněný (viz str. 3 rozsudku nalézacího soudu). K zálohování záznamu tak nedošlo, neboť věc byla původně řešena jako přestupek a až následně bylo jednání obviněného překvalifikováno. Skutečnost, že záznam kamery nebyl zajištěn, však nalézacímu soudu nebránila v rozhodnutí, když důkazní situaci ve věci považoval za dostatečnou, neboť rozhodné skutečnosti bylo možno prokázat s pomocí jiných důkazů – především výslechy policistů a listinnými důkazy např. náčrtem z místa silniční nehody a fotografickou dokumentací. Jak upozornily soudy obou stupňů, zasahující policisté vypovídali konzistentně a shodně jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení, jejich výpovědi byly vzájemně shodné a odpovídaly provedeným listinným důkazům (str. 5 rozsudku nalézacího soudu).

19. Dále dovolatel namítl, že nebyl proveden jím navržený důkaz a soudy se s jeho návrhem nijak nevypořádaly. V této souvislosti Nejvyšší soud připomíná judikaturu Ústavního soudu, který v řadě svých rozhodnutí (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 95/97, nález Ústavního soudu ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. III. ÚS 173/02) podrobně vyložil pojem tzv.

opomenutých důkazů ve vazbě na zásadu volného hodnocení důkazů a kautely, jež zákon klade na odůvodnění soudních rozhodnutí. V nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01 je konstatován závěr plynoucí z ustálené judikatury Ústavního soudu, že „neakceptování důkazního návrhu obviněného lze dle ustálené judikatury Ústavního soudu založit toliko třemi důvody. Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého navržený důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje potřebnou vypovídací potencií. Konečně třetím je nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.“

20. Sám dovolatel ve svém dovolání cituje příslušnou pasáž usnesení odvolacího soudu, kde se k návrhu na provedení důkazu krajský soud vyjádřil (bod 11. usnesení). S ohledem na to, že se soud k návrhu dovolatele na provedení důkazu vyjádřil a odůvodnil, proč tomuto nebylo vyhověno, nelze tento důkaz považovat za tzv. opomenutý důkaz. Na uvedeném nemění ničeho ani skutečnost, že dovolatel s uvedeným vysvětlením odvolacího soudu nesouhlasí, neboť podle zásady volného hodnocení důkazů je na rozhodnutí obecných soudů, které skutečnosti považují za relevantní k dokazování, které z navržených (případně i nenavržených) důkazů provedou a jak tyto důkazy následně zhodnotí. Jejich procesní povinností není vyhovět každému důkaznímu návrhu účastníka, a neprovedení navrhovaného důkazu proto ještě neznamená, že je řízení jako celek nespravedlivé (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 234/04 a sp. zn. I. ÚS 972/09).

21. Dovolatel namítl, že soudy nepřihlédly k obsahu protokolu o hlavním líčení ze dne 20. 8. 2018 a k výsledkům svědků v něm provedeným. Opakuje námitku, kterou již uplatnil ve svém odvolání a k níž se odvolací soud vyslovil (bod 8. jeho usnesení). Lze zopakovat, že při hlavním líčení konaném dne 20. 8. 2018 postupoval nalézací soud způsobem, který trestní řád, po novelizaci provedené zákonem č. [283/2004](#) Sb., upravil jako zásadní způsob zachycení průběhu hlavního líčení, tj. pořizováním zvukového záznamu, podle něhož pak vyšší soudní nebo protokolující úředník, k jehož přibrání jako zapisovatele v takovém případě dochází (§ 55b odst. 2 tr. ř.), vyhotoví protokol. Vzhledem k technické závadě, která na záznamovém zařízení nastala v průběhu jednání a jež nebyla ihned zjištěna, došlo k tomu, že na zvukovém záznamu nebyly zaznamenány výpovědi svědků P. K. a L. L., kteří byli u tohoto hlavního líčení vyslechnuti. V důsledku toho nemohla protokolující úřednice protokol o hlavním líčení vyhotovit způsobem předpokládaným v ustanovení § 55b odst. 5 tr. ř. Ohledně těchto důkazů, k jejichž provedení soud přistoupil v čase následujícím po poruše zvukového záznamu (čas 28:06 min.), proto mohly být do protokolu uvedeny pouze ty části jimi sdělených údajů, které byly sepsány přímo u hlavního líčení (viz č. l. 184). Samosoudce nalézacího soudu po zjištění důsledků tohoto stavu rozhodl o předvolání uvedených svědků k odročenému hlavnímu líčení a opakování jejich výslechů, neboť „protokol není vyhotoven na základě zvukového záznamu a chybí tak podklad pro spravedlivý proces“ (viz č. l. 185 p. v.). Při svém rozhodování pak vycházel z výpovědi svědků, které byly řádně zaprotokolovány. Odvolací soud, který vyšel ze zjištění, že „část protokolu o hlavním líčení není doslovná, není vyhotovena na základě zvukového záznamu, jsou uvedeny jen části výpovědi sepsané při hlavním líčení“, učinil závěr, že z výpovědi svědků, na které obviněný (podle odvolacího soudu jako na „nepřesně zaznamenané výpovědi“) ve svém odvolání poukazoval „nelze vycházet, neboť nejde o zákonně pořizený důkaz“.

22. Nejvyšší soud dovozený právní závěr sdílí a na podporu jeho správnosti argumentačně dodává následující skutečnosti. K tomu, aby se soud mohl o příslušný důkaz, tj. poznatek zjištěný z důkazního pramene (např. údaj obsažený ve svědecké výpovědi), opřít, je nezbytné, aby ten byl proveden zákonným způsobem. Z hlediska vlastního procesu dokazování, který sestává z jednotlivých částí, mezi něž se zpravidla řadí a) vyhledání důkazů, b) jejich opatření, c) provedení důkazů, d) jejich procesní zachycení a e) následné zhodnocení, to znamená, že k procesní účinnosti důkazu je

nezbytné (s výjimkou upravenou v § 55b odst. 4 tr. ř.), že dojde i k procesnímu zachycení důkazu způsobem zákonem upraveným.

23. Procesní zajištění důkazu se děje formou protokolace, která se provádí při procesním úkonu, jehož předmětem je provádění důkazů (tedy i při hlavním líčení, v němž spočívá těžiště dokazování v soudním stadiu řízení). Obecnou úpravou o sepisování protokolu (§ 55 tr. ř.) doplňuje pro řízení před soudem, v návaznosti na ustanovení o použití zvláštních prostředků při protokolaci (§ 55a tr. ř.), znění § 55b tr. ř. Z ustanovení obsaženého v jeho prvním odstavci, které se užije nejen na hlavní líčení, nýbrž za analogické aplikace i na veřejné zasedání, je nutno dovodit, že k vyhotovení protokolu zapisovatelem na základě diktátu prováděného předsedou senátu (dále rovněž samosoudcem), má docházet jen výjimečně, a to na základě rozhodnutí předsedy senátu, jehož vydání je podmíněno existencí důležitých důvodů. V takovém případě dochází k procesnímu zajištění důkazu (např. výpovědi svědka) ihned při vyhotovování protokolu zapisovatelem na základě diktátu předsedy senátu. K obdobné situaci (procesnímu zajištění důkazu) může dojít i v případě upraveném v § 55b odst. 5 tr. ř., tj. pořídí-li takový protokol přibraný vyšší soudní nebo protokolující úředník v průběhu úkonu. Je však nezbytné, aby takto došlo k podchycení podstatného obsahu o úkonu. Není-li to možné, předpokládá zákon, že protokol bude touto osobou vyhotoven bezprostředně po jeho ukončení.

24. Zákonem upravená možnost dvojího způsobu vyhotovení protokolu o hlavním líčení znamená, že jen jejich prostřednictvím lze protokol vyhotovit tak, aby se o jeho znění mohl soud opřít při svém rozhodování.

25. Protože v případě upraveném v § 55b odst. 2 tr. ř. vyhotovuje protokol vyšší soudní či protokolující úředník samostatně, a to podle zvukového záznamu, a protože za správnost a úplnost protokolace v takovém případě také odpovídá (§ 55b odst. 6 tr. ř.), nelze umožnit, aby jako důkaz soudně využitelný byl připuštěn a soudem hodnocen (zde s výjimkou upravenou v § 55b odst. 4 tr. ř.) takový důkaz, který byl sice zákonným způsobem proveden, avšak nebyl řádně procesně zajištěn.

26. Takový závěr je nezbytné učinit v případě svědeckých výpovědí P. K. a L. L. K řádnému procesnímu zajištění jejich svědeckých výpovědí nedošlo, neboť text uvedený v protokole o hlavním líčení, byť pořizovaný za splnění § 55b odst. 5 tr. ř., v důsledku své neúplnosti nedává odraz o skutečném obsahu těchto důkazů. Jeho obsahovou shodu (nikoli doslovnou, neboť požadavek na doslovnou protokolaci nebyl uplatněn) s údaji svědky sdělenými nadto nelze ověřit, neboť zvukový záznam jejich výpovědí neexistuje. Přitom v případě obsahových rozporů mezi vyhotoveným protokolem a zvukovým záznamem je rozhodující znění zvukového záznamu, ve vztahu k němuž se může oprávněná osoba svým návrhem, o němž rozhoduje předseda senátu, domáhat opravy protokolu. On je totiž tou osobou, která jako ten, kdo úkon provedl, odpovídá za správnost protokolu (§ 55 odst. 5tr. ř.)

27. Protože za správnost a úplnost protokolace odpovídá, jak již bylo zmíněno, vyšší soudní nebo protokolující úředník, měl by v průběhu hlavního líčení sledovat i funkčnost záznamového zařízení, neboť „[p]okud v průběhu procesního úkonu vznikne situace, kdy zvukový záznam nadále nelze pořizovat, je na něm, aby to ihned signalizoval předsedovi senátu tak, aby postupem podle odstavce 1 byl dále protokol diktován“. (DRAŠTÍK, A., FENYK, J. a kol. Trestní řád. Komentář. I. díl. Praha Wolters Kluver ČR, a. s., 2017, s5 464)

28. Protokol má odrážet skutečný průběh úkonu a v případě úkonu, při němž se provádí dokazování, skutečné, úplné a nezkrácené vyznění důkazu. Tento požadavek je významný z důvodů případného opravného řízení, neboť na jeho podkladě nadřízený soud přezkoumává jak správnost procesního postupu nalézacího soudu, tak správnost a zákonnost jím vydaného rozhodnutí. Již proto je nezbytné požadovat, aby za podklad skutkových zjištění soudu byly vzaty jen důkazy zákonným způsobem

provedené, jež rovněž byly (nejde-li o výjimku upravenou § 55b odst. 4 tr. ř.) zákonu odpovídajícím způsobem (řádnoú protokolací) procesně zajištěny. Není-li tento požadavek splněn, je třeba konstatovat, že příslušný důkaz je zatížen podstatnou procesní vadou, která způsobuje jeho nepoužitelnost v soudním řízení, resp. nevyužitelnost pro konstrukci skutkových zjištění soudu.

29. V důsledku konstatovaných skutečností nezbyvá než zopakovat, že řešení, k němuž soudy nižších stupňů přistoupily, je správné a námitka obviněného zcela nedůvodná. Je totiž možno opakovat, že při řešení nastolené otázky bylo třeba vyjít z následujících závěrů. Podmínkou procesní účinnosti a tím i soudní využitelnosti důkazu – s výjimkou upravenou v § 55b odst. 4 tr. ř. – je to, že takový důkaz byl řádně procesně zajištěn. Při výslechu svědka u hlavního líčení dochází k tomuto procesnímu zajištění zaprotokolováním jeho výpovědi postupem upraveným v § 55b tr. ř. Neobsahuje-li vyhotovený protokol takový zápis, který by odrážel svědkem sdělené údaje v jejich obsahové celistvosti a shodě, nýbrž jen jejich dílčí segmenty (např. pro nemožnost vyhotovení protokolu protokolujícím či vyšším soudním úředníkem, jenž byl přibrán jako zapisovatel, v důsledku během úkonu nezjištěné poruchy záznamového zařízení), nelze z takového důkazu (zaznamenané části) vycházet při rozhodování soudu. Takový důkaz je zatížen podstatnou procesní vadou, která způsobuje jeho procesní neúčinnost.

30. Z uvedeného hodnocení dovolání obviněného plyne, že ten ve svém dovolání uplatnil námitky, které se s uplatněným dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. věcně rozešly. V projednávané věci nedošlo ani k porušení práva na spravedlivý proces, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu dovolací soud o dovolání obviněného rozhodl způsobem uvedeným v § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. Podle něj Nejvyšší soud dovolání odmítne, bylo-li podáno z jiného důvodu, než je uveden v § 265b.

© EPRAVO.CZ – Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)